

CAPREOLUS

TIJDSCHRIFT VOOR REEWILDBEHEER

5e jaargang nr. 16 december 1997

Colofon

opgericht op 21 april 1951.

Capreolus, Tijdschrift voor
Reewildbeheer
van de Vereniging Het Reewild
ISSN: 0929-1091
Verschijnt: 4 x per jaar
Beschermer: Z.K.H. Prins
Bernhard

Redactieraad:

Prof Dr J.L. van Haften
Mr T.M. Kolle
R. van Nederpelt
Dr A.P.M. Rutten

Redactie:

Mw. J.E. van Herp-Bruynius
(vormgeving)

Redactie ondersteuning:

Mw. J.A.M. Hendriks-
Hueber (fotomateriaal)
R.C. van Dijk (acquisitie)

Foto cover: *Sip de Vries*

Verenigingsprofiel.

Bestuur:

Mr T.M. Kolle voorzitter
B.H. Strating-Meissner secretaris
R.L. van Nederpelt penning-
meester

M.O. Schepers D.B. lid
J.H. Bakker lid
J.B.M. Hoefsloot lid
H. Meyeringh lid
H. Punt lid
Dr A.P.M. Rutten lid
Ir J.M. Seroo lid
C.J.M. Slikkeveer lid
Dr R.J. Vierling lid
G.F.H. van de Woude lid

Secretariaat:

Mw. B.H. Strating-Meissner,
Waldijk 11, 4171 CA Herwijnen.
tel/fax: 0418-582365

Ledenservice-administratie:

Mw. J.E. van Herp-Bruynius,
Landjonker 19, 3834 CL Leusden.
tel/fax: 033-4942032

Slijpplaatjes:

G.J.M. Koenderink,
Lhee 96, 7991 PK Dwingeloo.
tel: 0521-597356

Coördinator keurmeesters:

J. Schoonderbeek,
Meidoornstraat 16,
7497 MG Bentelo.
tel: 0547-292228

Drukkerij:

Bergdrukkerij Amersfoort,
Kosmonaut 11,
3824 MK Amersfoort.
033-455 18 88

Contributie: f 50,- per jaar.

Bankrelatie:

ABN ♦ AMRO Bank
rek.nummer 49.70.37.440
Gironummer van de bank 83.75.70
t.n.v. Vereniging "Het Reewild" te
Garderen.

"Capreolus" is het onafhankelijke
orgaan van de Vereniging Het
Reewild. De weergegeven meningen
komen niet noodzakelijkerwijs over-
een met die van het bestuur. De
redactie behoudt zich het recht voor,
elke reactie te korten of te redigeren.

Copy voor de volgende 'Capreolus'
vóór 1 februari 1998 zenden aan
redactie van Capreolus:
Antwoordnummer 3268,
3800 ZA Leusden.

INHOUD:

	blz
-Van de voorzitter, <i>T.M. Kolle</i>	3
-Bersstok, <i>A. Rutten</i>	4
-Alle kogels vliegen ... deel 5, <i>J.M. Smit</i>	6
-Ingekomen brieven, <i>Van de redactie</i>	12
-Valwild en de Wegenwacht, <i>P.H. Schneider</i>	15
-Voor u gelezen, <i>A. Rutten</i>	18
-Aktiviteitenkalender	20
-Nieuws van onze Ledenservice, <i>Mw. J.E. van Herp-Bruynius</i>	21
-Krelschot, <i>P.H. Schneider</i>	22

Voorwoord

-T.M. Kolle-

Het is inmiddels enige tijd geleden dat u van mij op deze plaats iets hebt gehoord. De redactie van *Capreolus*, Henk Meyeringh en Joop Poutsma, heeft in het afgelopen jaar dan ook een zeer zelfstandige koers gevaren met betrekking tot dit tijdschrift. Dat de redactie van het tijdschrift en het bestuur van de Vereniging in beginsel onafhankelijk van elkaar moeten opereren is een goede en belangrijke zaak waar het bestuur van de Vereniging volledig achterstaat. In de praktijk heeft een en ander in de afgelopen maanden echter tot wrijvingen geleid. Daarom zal een nieuwe redactieraad worden geformeerd die de wederzijdse verantwoordelijkheden beter en sluitend zal vastleggen. Aan de afgetreden redactie spreek ik mijn dank uit voor de door hen verrichte werkzaamheden. Een van de meest belangrijke richtlijnen voor de toekomst zal zijn dat verenigingsinterne discussies buiten het blad zullen blijven. *Capreolus* is in het leven geroepen als Tijdschrift voor Reewildbeheer en is met name ook bestemd om onze visie op reewildbeheer uit te dragen naar bevriende organisaties, overheden, critici en vanzelfsprekend onze leden. Voor allerlei interna is dan

Foto: Joke Hendriks

naar onze mening geen plaats. Belangrijk is immers de toekomst van het reewildbeheer in Nederland. Inmiddels heeft de Tweede Kamer het ontwerp Flora- en Faunawet geaccepteerd. Als het ontwerp ook de Eerste Kamer passeert zou de nieuwe wet in de loop van komend jaar kunnen worden ingevoerd. Zoals wij al eerder hebben laten weten brengt de nieuwe FF-wet voorsnog geen veranderingen met zich voor het reewildbeheer in Nederland. Zowel door de Minister in zijn beantwoording van de kamervragen als ook tijdens de behandeling in de Kamer, is nogmaals uitdrukkelijk aan de orde geweest dat de huidige wijze van Reewildbeheer, zoals door onze Vereniging voorgestaan en gepropageerd, juist is en voortgezet moet worden. Dit

betekent derhalve ook het ingrijpen in reewildpopulaties indien dat nodig is uit een oogpunt van beheersing van de populatie-omvang. Dat het reewild thans niet meer als wild wordt aangemerkt maar als beschermde diersoort is en blijft echter een wonderlijke en onbegrijpelijke zaak. Dat heeft vanzelfsprekend ongewenste psychologische implicaties (onder meer bij de consumptie), maar voorsnog niet voor de praktijk. De vergunningverlening, die thans via de provincies verloopt voor de komende drie jaar, zal op dezelfde wijze worden voortgezet als daarvoor. Ook in het licht van de nieuwe FF-wet. Dat is een zeer verheugend resultaat van onze inspanningen van de laatste jaren. Centraal staat een kwalitatief hoogwaardig reewildbeheerplan en al onze

inspanningen, via onze regio's, zijn er op gericht om er voor te zorgen dat alle vergunninghouders een reewild-beheerplan opstellen in overeenstemming met de eisen van de Vereniging en met name de provinciale fauna-ambtenaren. Als u nog vragen of problemen hebt daaromtrent, schroomt u niet en wendt u zich tot uw regionale bestuur of tot het landelijk bestuur, dat u zal doorverwijzen.

Nadat de vergunningen zijn verstrekt door de provincie, zullen via uw regio ook weer de merken ter beschikking worden gesteld. Bij deze wil ik alle vergunninghouders, WBE's en anderen, er nogmaals toe oproepen volledig

mee te werken aan dit door de Vereniging Het Reewild zelf in het leven geroepen merkensysteem. Het is juist dat er geen controle op de merken meer van overheidswege bestaat. Grootschalig gebruik door alle WBE's en vergunninghouders van het merk, kan er toe leiden dat het verplichte gebruik weer wordt opgenomen in de vergunning van de provincies. Ook kunt u als WBE het gebruik van het merk verplicht stellen via de subvergunning en degene die weigeren daaraan deel te nemen uiteindelijk uitsluiten van het afschot. Op deze wijze kan een sluitend systeem worden verkregen. Op dit moment werken volgens onze laatste gegevens bijna 90% van de

WBE's mee aan het merksysteem. Het gebruik door de individuele vergunninghouder laat echter nog te wensen over en ik roep u met klem op om daarin verbetering aan te brengen. Wij van onze kant blijven streven naar het verplicht stellen in de vergunning, het meewerken van poeliers en restaurants en zo mogelijk inschakelen van controlerende instanties bij naleving van de merkenregeling.

Tot slot wil ik u allen oproepen om tijdens de Jaarvergadering van de Vereniging Het Reewild, welke dit jaar zal plaatsvinden op zaterdag 18 april 1998 in Hotel Bakker te Vorden aanwezig te zijn.

De bersstok

-Dr A.P.M. Rutten-

Voor velen is de bersjacht nog altijd de mooiste manier om het reewild te bejagen, omdat men er veel moeite en energie in moet steken, het een aanzienlijke kennis van wild en terrein vereist en het wild een optimale kans krijgt. Een belangrijk nadeel van de bersjacht is de verontrusting die de jager teweeg brengt, zeker als de persoon in kwestie de techniek niet voldoende beheerst. Men kan zoveel verstoren dat het dagen kan

duren voor het wild zich weer vertoont.

Om succes te hebben op de bersjacht worden hoge eisen aan de schietvaardigheid gesteld. Op de eerste plaats moet men er altijd aan denken dat een kogelschot tijdens de bers in onze vlakke land **horizontaal** wordt afgegeven. De moderne rasante patronen met een vlakke kogelbaan raken pas grond na 4-500 meter indien staande afgevuurd en er moet dus ten

allen tijde eerst zorgvuldig op de achtergrond worden gelet voordat men de vinger krommaakt. Een dicht bos als achtergrond houdt een snelle kogel wel tegen maar beter is natuurlijk een heuveltje of zandhoop. In sommige reewildrevieren is de bersjacht dan ook verboden om reden van de steeds aanwezige verontrusting en de kans van het plotseling verschijnen van een jogger, mountainbiker of een andere passant.

Heeft men echter de gelegenheid deze vaak verrassende vorm van jacht te beoefenen, wees er dan op voorbereid op alle mogelijke en onmogelijke manieren te moeten schieten. Lees er de artikelen van Jan Smit nog maar eens op na! Het staand aangestoken schot komt het meest voor. Men kan van alles en nog wat gebruiken om de buks aan te strijken, als men maar zorgt dat de onderdelen van het wapen (loop, voorhout, schacht) nooit direct het aangestoken object raken omdat zulks onherroepelijk leidt tot een afwijking in het trefpunt.

Dus altijd de vingers of de hand ertussen houden.

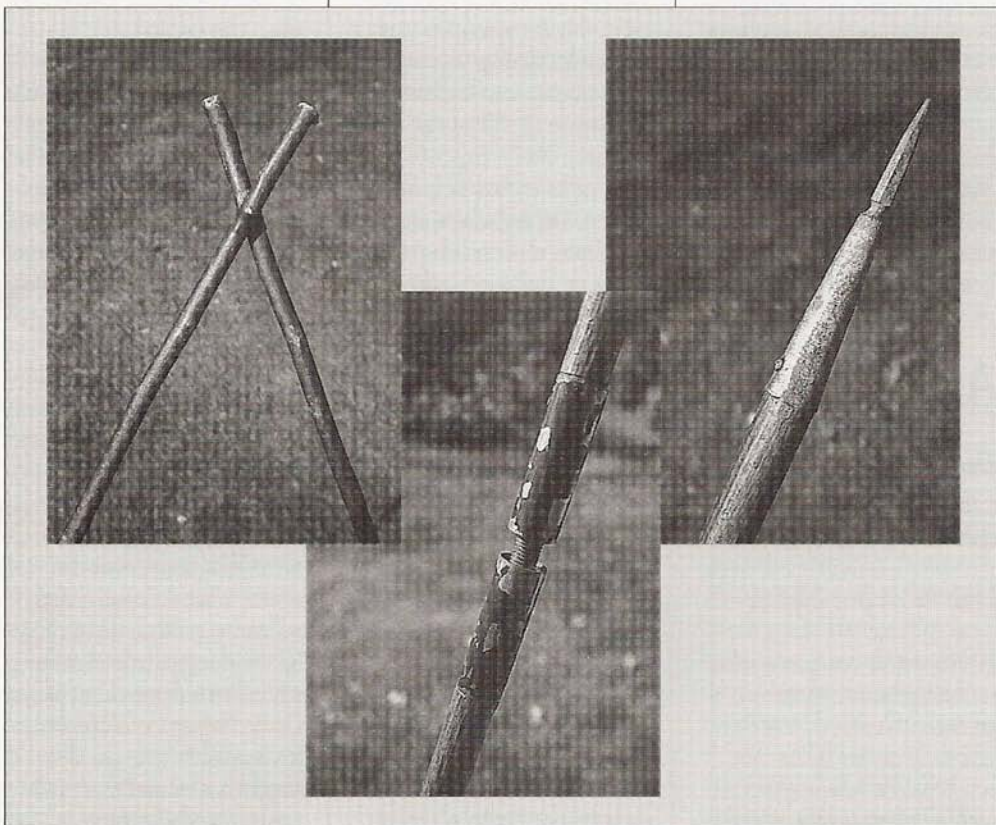
Een geliefd hulpmiddel is de **bersstok**, altijd bij de hand en ook zeer handig om als stabiele steun te dienen voor de kijker.

De meest stabiele bersstok uit het oogpunt van schieten is de 'driepoot'. Iets minder stabiel, maar in ieder geval in zijdelingse richting vrij van trilling is de dubbele stok, (zie foto).

Deze wordt met name in het buitenland veel gebruikt: twee dunne rechte stokken

aan één eind met elkaar verbonden door een boutje of een elastiek (geknipt van een oude fietsbinnenband). Op het gewenste moment worden de stokken als een schaar uitgeklaapt en stevig op de grond geplaatst. Ook zittend kan deze vorm van bersstok goed worden gebruikt.

Ook heel bruikbaar is de solitaire stok die vooral in de bergen goed van pas komt en je zult dan ook nooit een oostenrijkse jager de bergen in zien gaan zonder zijn onafscheidelijke rugzak en berg(bers)stok. De industrie

heeft zich deze materie ook aangetrokken en in alle goed gesorteerde winkels in jachtattributen kan men ze kopen, inclusief metalen verbindingstukken om de stok langer of korter te maken, al naar believen, omstandigheden en smaak. Compleet met een gaffel gemaakt van een her-ten-afworps tang en een gesmeedde stalen punt.

De mooiste stok is echter diegene, die jezelf gemaakt hebt. Zo'n echte bersstok wordt gesneden uit een hazelnootstruik. De hazelaar heeft de eigenschap nieuwe loten te vormen vanuit de wortel. In de wintermaanden zoekt men zich een zo recht mogelijke of slechts éénzijdig gebogen stok uit die tenminste twee meter lang is en 2,5 tot 3 cm dik. Met een mes of fijne zaag worden om de 10 cm (om en om) kleine inkepingen gemaakt tot in het cambrium.

Zo ingesneden laat men de loot nog een jaar groeien, de inkepingen zijn dan dichtgegroeid en vormen kleine regelmatige verdikkingen. Deze dienen om later de vaak koude handen meer grip op de stok te geven. Dit is vooral van belang als de stok ook gebruikt wordt als bergstok. Na een jaar, als voldoende dikte is bereikt, wordt de stok met een fijne zaag afgezaagd en nu scheiden zich de meningen. Een groep is van mening dat de stok eerst van de bast moet worden ontdaan, alvorens te drogen en de andere groep, waaronder ook schrijver dezes, laat de bast erom. Na het afsnijden van eventuele zijtakjes legt men de verse stok in een donkere kelder met een gelijkmatige temperatuur. Na 14 dagen is het hout zacht en laat zich rechtbuigen. Dit bijbuigen moet enige malen herhaald worden totdat de stok kaarsrecht

blijft. Dan nog enige maanden langzaam laten drogen.

Na het drogen wordt de stok met bast voorzichtig afgeschuurd met fijn schuurpapier en enige malen in de blanke (niet glanzende) lak gezet. Aan één zijde kan men een gummi kapje oplijmen en in de andere zijde slaat men na voorboren een ingekorte draadnagel. Nog mooier is als men de smid een stalen punt laat smeden die om de stok past (zie foto). De uiteindelijke lengte van de stok moet ongeveer gelijk zijn aan de lengte van de jager. Een gaffel- of dubbelstok kan iets korter zijn.

En dan heb je een zelfgemaakt praktisch hulpmiddel dat ook nog aangenaam is om naar te kijken en vast te houden! Moge het U veel steun geven op Uw weidelijke omzwervingen!

Alle Kogels Vliegen.....

Deel 5

-J.M. Smit-

Hoe moet je schieten

Helaas wordt een goede schutter niet geboren, maar gemaakt. Gezien de reactie op een vorig artikel lijken over een bepaalde schootsafstand ideeën te bestaan die mijns

inziens op discutabele uitgangspunten berusten. Indien daarbij de indruk gewekt wordt, dat je altijd zou moeten schieten binnen de afstand, waarop zelfs een niet-geoefend jager redelijk zou kunnen treffen, dan wordt de stimulans om te oefenen gering en de kans op ziekge-

schoten wild zal dan toemen. Juist de mensen die weten, waar de kogel blijft, zullen het wild zo dicht mogelijk benaderen, maar verdere schoten worden ook mogelijk! De bedoeling van deze artikelen is onder meer, om de kogelschutter met meer zelfvertrouwen het veld in te

Foto: Joke Hendriks

laten gaan. Bijna iedereen kan zijn of haar trefresultaten aanmerkelijk verbeteren. Het kogelschieten vereist echter vaardigheid, waarbij niet alleen het daadwerkelijke schieten, maar ook de vertrouwde met de buks belangrijk is. Hoe vaker je het wapen in je handen houdt, hoe meer dat ding één met je wordt en dat vertaalt zich naar betrouwbare schoten in het veld. Wat dat betreft is het net zo als met kleiduivenschieten. Je weet op een goed moment wel hoe het moet, maar oefen je bijna nooit, dan schiet je voorbij, de routine is verdwenen. De weg naar beter schieten gaat ook via een juiste schietpositie, waardoor het geweer zo weinig mogelijk beweegt, een goede ademhalingstechniek en de kunst om de trekker 'aan te halen'. Het grote probleem is, dat het richtkruis vaak net niet zo lang stil op het doel staat als de tijd, die

je nodig hebt om je vinger te laten reageren op het bevel van de hersenen. Voordat je vinger krom is, beschrijft het richtkruis alweer complete 8-banen. Het stilhouden moet je oefenen via *ontspanning door spierbeheersing*, waarbij de reactietijd zo kort mogelijk zal zijn. Genieten moet mogen, maar door veel te roken worden de 8-baantjes wel groter!

De trekker

Door eerst droog te oefenen leert iemand, wanneer en onder welke kracht de trekker onder invloed van de vingerspanning zal 'breken'. Dit is van veel belang om goed te leren schieten, vandaar dat hierover een aparte verhandeling volgt.

De hieronder beschreven oefening heeft geen enkel schadelijk gevolg voor de slagpen, ook zonder gebruik van een dummy (een oefen-

huls). Dit in tegenstelling tot die van het hagelgeweer. Let wel: bij randvuurmechanismen (dus de .22) moet wel een dummy gebruikt worden! Controleer of het geweer leeg is, anders kost het ramen of erger. Gemakkelijk is, om achter een tafel te zitten, waarbij we de ellebogen als steun gebruiken. De linkerhand ondersteunt het voorhout (rechtse schutter) zonder dit te omklemmen. De rechterhand ligt stevig om de hals van de kolf en drukt de kolf tegen de schouder. De duim leggen we over de hals. De middelvinger ligt centimeters (!) vrij van de trekkerbeugel, net als bij het hagelgeweer. De trekker wordt bediend door het voorste kootje van de wijsvinger. In dit kootje zitten de meeste gevoelszenuwen, zodat de gewenste kracht om het breekpunt te bereiken heel goed kan worden aangeleerd, veel exacter dan met het middelste kootje. Richt het midden van het richtkruis ergens op een vast klein punt (op circa 100 meter) en verhoog de druk alleen als het doel precies in het dradenkruis zit. Dat valt in het begin erg tegen, maar als je elke dag 10 x droogschiet en dat twee weken volhoudt, ga je vooruit. Op het laatst weet je exact, wanneer de trekker breekt en ga je in het echt schieten, dan kom je al beter af dan iemand, die dat niet gedaan heeft! Een trekkerafstelling van ± 1200

gram voelt goed aan. Grendel na ieder droog oefenschot volledig. Dit levert een automatisme op, dat op jacht van veel belang kan zijn. Dus niet alleen de grendelknop naar boven en naar beneden, maar de hele ejectie-beweging. Grendelknop in de handpalm naar boven, daarna naar achter, handpalm omdraaien, naar

breken. Niet het onverwachte bepaalt het schot, maar je eigen vrije wil! Leer, wanneer de kogel er uit is, ook te reconstrueren waar het midden van het richtkruis ten opzichte van het doel was. Dat kan op 12 uur geweest zijn, maar bijvoorbeeld ook op 5 uur, 9 uur of iets dergelijks. Het voordeel daarvan is, dat je bij ziek schieten weet,

Foto: Joke Hendriks

voor en naar beneden. Er zijn instructeurs, die vertellen dat je de vingerdruk moet verhogen, indien richtmiddel en doel één punt vormen. De grap zou dan zijn, dat op een gegeven moment het schot er uit is, zonder dat je dit aan voelde komen. Dat kan misschien elders, maar bij de jacht moet je je bewust zijn van wat je doet. Leer vanaf het begin, dat je niet alleen weet, wanneer de vingerdruk verhoogd wordt, maar ook (en dat is belangrijk) wanneer de trekker zal

waar het dier eventueel geraakt zou kunnen zijn. Dat beperkt de duur van de nazook.

Schotse methode

Het droog oefenen, liefst dagelijks, heeft grote voordelen.

- * Je leert het breekpunt exact te bepalen.
- * Je bent niet bang voor het schot, je raakt zo vertrouwd met de trekker, dat je bij het echte schieten niet eens meer de ogen dicht doet (mits je een

gehoorbeschermer op zet).

- * En, dit is voor velen een belangrijk voordeel: het kost niets!
- * Nadeel: de familie verklaart je niet goed bij je hoofd, maar na verloop van tijd valt het niet méér op dan wanneer je achter de televisie in slaap valt!

Het misleidende van het droogschieten is, dat je vaak het idee hebt dat er niets meer aan de hand is en dat je in staat bent om het geweer bijna helemaal stil te houden. Nu komt er een psychologische barrière, vooral bij centraalvuurpatronen, waar je doorheen moet. Dat is die merkwaardige grens die je bemerkt indien met echte munitie geschoten wordt. Het komt, omdat men de terugslag en het geluid verwacht. Op het moment, dat de trekker zal breken, verkrampt de schutter onbewust, waardoor de kogel een heel andere kant op kan gaan. Dat heeft iedereen in meer of mindere mate, ook al lijkt het soms niet zo. *(Om te weten te komen, of deze schotshuwheid ook bij jezelf bestaat laat je op de schietbaan een ander de buks 'laden', zonder dat je weet, of er een patroon in de kamer zit. Maakt het geweer een slinger terwijl je alleen de slagpin hoort, dan is er duidelijk iets mis en moet er fanatiek geoeffend worden!)* Om te leren hoe je met de kogel moet schieten, moeten

we het ons zo gemakkelijk mogelijk maken. Hoe gaan we starten?

* Begin met een goede ondersteuning voor schutter en geweer. Die is te vinden op een schietbaan.

* Neem een geweer, dat geen merkbare terugslag heeft en zo weinig mogelijk lawaai maakt: een .22 long rifle, normal velocity patroon.

* Gebruik goede gehoorbeschermers, ook bij de .22 kleinkaliber!

Dat is één van de beste middelen om zuiverder te leren schieten. Bij centraalvuurpatronen kun je eerst dopjes in je oren doen en daaroverheen de normale gehoorbeschermer (die met de kleppen). Deze combinatie heeft ook het voordeel, dat je geen commentaar meer hoort!

Inleiding tot de eerste oefening met de .22 KK

Voordat we gaan schieten, komt eerst een ander belangrijk punt aan de orde, de geweerriem. De geweerriem gaan we als onontbeerlijke steun gebruiken. Als jager moet je vaak snel reageren en niets is dan plezieriger dan de wetenschap dat je uitsluitend met je eigen spierbeheersing en de buks in de basisuitvoering, tot een uitstekende precisie kunt komen.

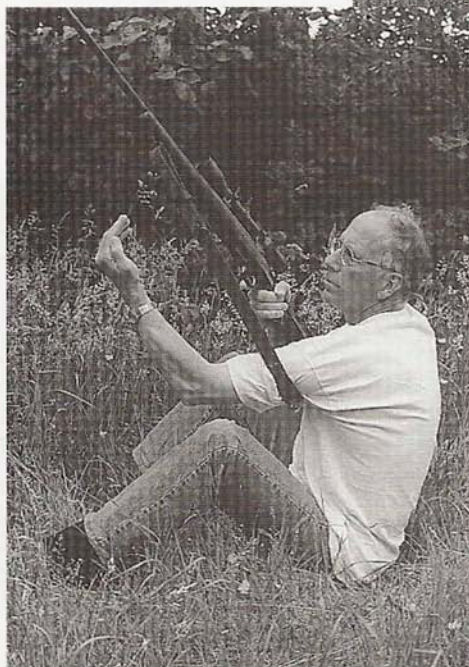
Er staan wel eens verhalen in een jachtijdschrift, waarin het gebruik van een 'schietvork' of een 'schietstok' aan-

bevolen wordt. Die stok moet dan 'op hoogte' gebracht worden waarna na veel vijven en zessen staande een schot wordt afgegeven. Eigenlijk is deze manier van jagen nauwelijks doenlijk. Ten eerste kost het te veel tijd om zo'n steun op maat te maken, ten tweede, om snelheid te winnen, geef je staand een schot af, dat heel vaak onnauwkeuriger is dan vanuit een lagere positie, ten derde springt het wild meestal af voordat je klaar bent en ten vierde sjouw je een soort al of niet opvouwbare overbodige hengel mee. Gebruik daarom de riem om zittend in 3 seconden tot een veel beter schot te komen! Een geschikte riem is over de hele lengte 2,5 tot 3 cm. breed, is van dik leer gemaakt en zal nauwelijks toegeven aan rek en krimp. De riem kan uit twee delen bestaan, die met een inhaaksysteem onafhankelijk van elkaar te verstellen moeten zijn. Zo'n systeem om de lengte te veranderen is noodzakelijk, bijvoorbeeld om snel de 'draaglengte' over de schouder te veranderen in een lengte die over de rug past (voor klimmen over een hek of tijdens het fietsen). Een gesp verstellen duurt te lang. Er zijn tegenwoordig ook uitstekende riemen van kunststof, die niet gevoelig zijn voor vocht. Ook deze moeten een zelfde breedte hebben en snel versteld kunnen worden.

Je kunt met één snelle slag door de riem aanmerkelijk meer steun krijgen om de buks stil te houden. **Let op.** Rechtse schutter. Houd het wapen in de rechter hand en steek de linker arm van links naar rechts tussen kolf en de loshangende riem door. Zorg, dat de riem zo hoog mogelijk tegen de oksel komt te liggen. Cirkel daarna met de linker hand onder de riem door (ter hoogte van het voorhout) en pak dan het voorhout, vlak achter de riembeugel, vast. Als het goed is, moet er nu spanning op de riem staan. Is dat niet het geval, dan moet de riem iets korter gemaakt worden. Is de riem te kort, dan werkt deze knellend en dan moet hij een gaatje verder afgesteld worden. Met de linkerhand kun je trouwens de spanning nog iets corrigeren door het voorhout wat meer naar voor of naar achter te steunen. Zoek voor jezelf uit, welke lengte het beste resultaat oplevert. **Dit is dan ook de goede lengte om het geweer over de schouder te dragen!** Probeer de riem in enkele seconden aan te slaan. Oefen veel droog, pak de buks even en sla de riem om de bovenarm en geef zogenaamd een schot. De riem moet als hulpmiddel net zo vanzelfsprekend worden als de richtkijker. Nu zal het ook duidelijk zijn, waarom loop en voorhout vrijgelegd moesten worden en waarom de riembeugel aan het hout vast-

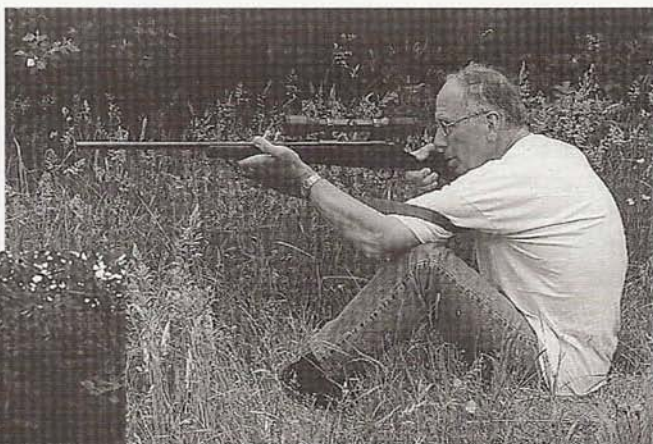
gemaakt moest zijn. We zouden anders, door de riemspanning op het voorhout, een trefpuntafwijking naar beneden krijgen.

Foto's 1 en 2: Halverwege de

Foto's: Jan Smit

snelle slag en zittend + riem
Maak vóór het schieten 'schiet-schijven' op 120 grams papier, A4 formaat. Plak op 1/3e van de onderkant een zwarte strip van isolatietape. De midden/onderzijde van de strip is het richtpunt en de strip wordt precies óp de horizontale balk van het richtkruis gehouden. We gaan dus schieten met een .22. Zet de gehoorbeschermer(s) op (in). Ga zo gemakkelijk mogelijk achter de schietbank

staan of zitten en gebruik de riem zoals aangegeven. De rechterhand (rechtse schutter) geeft het meeste houvast aan de .22 en zorgt tevens, dat de kolf stevig tegen de bovenkant van de schouder wordt gedrukt.

De wang moet daarbij op de goede hoogte tegen de kolf aankomen, zodat het oog voor het oculair van de kijker uitkomt. Heeft de kijker een vergroting tot 4 x, dan houden we zo mogelijk beide ogen open! Dit is iets, waar je bewust aan moet werken. Het linker oog moet wél dicht bij sterkere vergrotingen èn indien het linker oog het 'meester' oog is. De linkerhand ondersteunt met de handpalm het voorhout. Let wel: ondersteunen is niet vastklemmen, laat staan dat

de vingers wit worden! Linkerhand en pols worden over de schietkussens van de schietbank gelegd, de rechter elleboog wordt als afsteuning op de bank gebruikt. Zet het doel op 50 meter en concentreer je. Het midden van het richtkruis op het midden van het doel houden. De rand van het kijkerbeeld moet je scherp zien.

Zorg er tevens voor, dat het geweer horizontaal gehouden wordt. Dat betekent, dat de horizontale balk van het richtkruis precies langs de denkbeeldige horizon valt, of de verticale precies langs een zuivere verticale op de schietbaan. Kantelt het geweer naar rechts, dan komen de treffers in plaats van bijvoorbeeld 4 cm. boven het richtpunt op 3 cm. rechts boven het richtpunt. Bij linkse kanteling andersom. Ontspan het lichaam en doe net of je van plan bent om niet te schieten. Alleen de spieren, die de kolf tegen de schouder houden zijn licht gespannen en verder

helemaal niks! Haal adem en blaas weer uit, direct daarna weer lucht scheppen en half uitblazen. Verhoog de vingerdruk als de zaak in één lijn zit en kom tot schot op een voorspelbaar moment. Daar heb je dan, na het vasthouden van de adem, ± 6 seconden de tijd voor. Stevige rokers 3 seconden, dus ook dit is een aanleiding om met roken te stoppen. Lukt het niet om binnen deze tijd de kogel te laten vliegen, ontspan dan, kijk even om je heen, herhaal de ademtechniek en begin opnieuw. Dus nooit langer richten dan hooguit 6 seconden. Schiet ook nooit achter adem, want dat werkt niet! Is het schot er uit, weet dan ook meteen, welke positie het richtkruis ten opzichte van het doel had. Zeg dat hardop tegen jezelf, er luistert verder toch niemand.

De eerste schoten zijn er uit, prima. Controleer, of de inslag overeenkomt met de afgeroepen plaats. Corrigeer de inslagen na een stuk of tien schoten met de kijker op een paar centimeter boven het richtpunt, de juiste afstelling komt later wel. Schiet in het begin per oefening niet meer dan ± 20 patronen, maar doe die heel nauwkeurig en bekijk ieder schot. Maak na 100 schoten series van 3, 4 of 5 schoten, al naar gelang de concentratie en neem na $\pm 25 - 35$ inslagen een nieuw

papier. De verwachting is, dat wanneer er een 500 patroontjes doorgejaagd zijn, in enkele weken tot maanden tijd, de groepen niet groter zullen zijn dan ± 4 cm. op 50 meter. Na de eerste oefeningen op de baan kun je ook verder gaan in het eigen veld, het maakt immers bijna geen lawaai! Zorg voor een goede kogelvang. We kunnen daarna overschakelen op de centraalvuurpatroon met de buks, waaraan de verbeteringen zijn aangebracht en waarvan de trekker inmiddels is bijgesteld.

Centraalvuur

Hieronder worden verstaan alle patronen, die van een slaghoedje zijn voorzien. Is er een nieuwe buks aangeschaft of van een ander overgenomen, dan is het verstandig om eerst de loop 'door te schieten'. De bedoeling hiervan is om de kogel de loop (fabrieksnieuw of al eerder gebruikt) nog eens te laten polijsten. Voorwaarde is echter, dat dit in een 'brand'-schone loop gebeurt, anders heeft het geen zin. Na dit polijsten door de kogel zal zich minder aanslag in de loop vastzetten. Dat komt de accuratesse en de verdere levensduur ten goede. Deze procedure heb ik onder andere toegepast op een nieuwe .270 Win., RVS Shilen loop en zelfs na 40 schoten op één middag kost het schoonmaken nu niet meer tijd dan een

half uur! Dit 'doorschieten' is dus wat anders dan het 'inschieten' om de juiste kijkerafstelling te bepalen. Doe als volgt:

1. Maak de loop met Shooter's Choice iets vochtig en maak daarna de kamer kurkdroog.
2. Schiet één kogel af.
3. Reinig de loop excessief, zoals in het vorige artikel is aangegeven. Er mag totaal geen groen/blauwe verkleuring meer te voorschijn komen. Het kan betekenen, dat je een deel van de middag aan het poetsen bent!
4. Herhaal deze procedure (ook stap 1) zes tot tien keer, afhankelijk van het reageren op het schoonmaken en de kwaliteit van de loop. Na verloop van een paar kogels zal het schoonmaken al gemakkelijker gaan en minder tijd vergen.
5. Verknal na deze 10 patronen nu series van drie patronen achter elkaar (uit een droge loop) en herhaal de schoonmaakprocedure. Doe dit vier tot zes keer, dus totaal met 12 - 18 patronen en maak steeds na iedere drie patronen hartstikke schoon! De loop is na de laatste serie 'doorgeschoten' en na opnieuw schoonmaken klaar voor verder gebruik.

Centraalvuur-oefening

Het is weer heel verstandig om eerst op de schietbaan met alle hulpmiddelen te

schieten en wel op 100 meter (die soms 94 meter is!). Herhaal de .22 techniek, vergeet vooral de gehoorbeschermers en de riem niet en merk, dat het schieten, ook door de oefeningen thuis met de trekker, heel vertrouwd aanvoelt. Oefen zo rustig mogelijk en neem de tijd om per dag 3 of 4 series van 3 tot 5 schoten te maken. Wacht tussendoor altijd tot de loop tot handwarm is afgekoeld.

Wanneer de meeste series binnen de 5 cm. doorsnede gehouden kunnen worden (en steeds vaker lukt dat binnen de 3 cm.), dan wordt het tijd aandacht te geven aan de mogelijke schietposities, waarmee we kunnen jagen, waarover verteld wordt in het volgende artikel. Het exacte gewenste trefpunt komt later aan de orde met het inschieten van de richtkijker, stel nu de kijker bij benadering in op

een centimeter of vijf boven het richtpunt op 100 meter. Onder andere afhankelijk van vorm en snelheid van de kogel zal dan het hoogste punt van de kogelbaan op 120 - 150 meter afstand liggen.

Nadere informatie:
 'Jachtvademecum',
 (handboek voor het jachtbedrijf)
 Koninklijke Vermande b.v.
 Postbus 20
 8200 AA Lelystad
 Tel. 0320 - 222 944
 Fax: 0320 - 226 334

Ingekomen brieven

-Van de redactie-

Informatie gevraagd

Tijdens de bokkenjacht is een bok geschoten met opmerkelijke kenmerken. Bij deze bok waren beide oren gecoupeerd, waarschijnlijk direct na de geboorte. Van beide oren was een stuk verwijderd over een lengte van ongeveer 6 cm. en een breedte van ongeveer 3 cm. Het betreft hier geen maaiongeval. De schedel is geprepareerd, het huidstuk met oren is beschikbaar alsmede de lopers en gegevens als gewicht, conditie, bijzondere kenmerken, gebit (leeftijd), datum plaats van afschot etc.

Ik ben geïnteresseerd waar deze bok is gemerkt, voor informatie: Drs B. Klip, Reigerstraat 53, 2406 VC Alphen aan de Rijn. Tel: 0172-210813.

Ledenpasje -P. Olthof

Ik zou graag willen reageren op het stukje van de heer Meyeringh, 'In gesprek met Rob van Dijk', uit Capreolus nr. 15 september 1997. In dit gesprek zegt de heer van Dijk dat hij een aantal jaren geleden een voorstel had gedaan over een zogenaamd ledenpasje, om zodoende ook niet-jagende leden een 'identiteit' te geven. Zelf ben ik erg veel met het reewild bezig, het observeren en registreren en ben dan ook vaak in het Twickelse Bos te vinden. Nu vind ik het idee van de heer van Dijk zeer goed, want ik ben zelf meermaals benaderd over wat ik in het bos 'te zoeken' had. Met zo'n pasje kan je jezelf identi-

ficeren als reewild-liefhebber en dan hoeft je niet meer één of ander vaag verhaal op te steken. Dus ik wil de Vereniging vragen zo'n pasje serieus in overweging te nemen, want er zullen met mij meer niet-jagende liefhebbers zijn die met dit 'probleem' te maken hebben. Verder wil ik u vriendelijk bedanken voor uw aandacht en blijf zo doorgaan.

Naar aanleiding van de plaatsing van het artikel 'Wordt zwart reewild zwart of grijs geboren?' van de heer D. Voûte in Capreolus nr. 15, september 1997, kwamen de volgende reacties:

-F. Koopman-

Sinds 1994 volg ik een zwarte reeget die in een klein gebied leeft genaamd 'de kleine Kiekenberg' nabij Oudehorne. De reeget (door mij geschatte leeftijd van 4 jaar) heeft de laatste 3 jaar totaal 5 jongen gehad, deze hadden allen de kleur grijs. In 1996 heb ik in het gebied één keer een zwarte bok gezien, verder bestaat de winter sprong uit 4 à 5 exemplaren.

De door de heer H. Meyeringh gedane waarneming dat zwarte reeën zwart geboren worden, kan ik beamen. Dit voorjaar werd ik door een kennis gebeld dat hij twee jonge reeën had gevonden, in een bosje nabij Katlijk. Hij weet dat ik een actief natuur fotograaf ben en dacht iets bijzonders gevonden te hebben, namelijk een zwart jong en een grijs jong. Ze lagen stijf naast elkaar en voor een mooie foto het ideale beeld. Helaas voor mij was ik niet thuis en mijn vrouw nam de telefoon aan, thuis gekomen kreeg ik de boodschap maar het was te donker om er nog op uit te gaan. De volgende avond ben ik gelijk na het eten gaan kij-

ken, de grijze was al vlug gevonden maar de zwarte was niet te zien, totdat mijn maat heel zacht fluisterde 'vlak voor je', ik had hem niet gezien en stond er haast boven op. Het zwarte jong was tussen het verdorde blad en takken haast niet te zien.

Doordat de jongen nu te ver uit elkaar lagen heb ik geen foto gemaakt. Maar de avond kon voor mij al niet meer stuk. De vraag die nu bij mij naar boven komt is: heeft het wel te maken met het klimaat zoals gesteld in het vorige nummer. Het lijkt mij vreemd dat de ene dan zwart is en de ander grijs. De zwarte geit die ik in de Kiekenberg volg heeft nog geen zwart jong gehad dus echt erfelijk is het ook niet. Wat ik wel zeker weet is dat wat zwart is zwart blijft en wat grijs is grijs blijft. Hoe het wel zit met de zwarte ree weet ik niet, misschien dat andere waarnemers daar uitsluitsel over kunnen geven.

-D. Wolsink-

Naar aanleiding van het stuk geschreven door de heer D. Voûte wil ik u het volgende meedelen. Ik heb van 1985 tot 1995 reeën in gevangenschap gehouden, naast ons huis in de Gelderse Achterhoek in een wei van 20 x 20 m, één bok en één geit. Dit ging zonder problemen en er werden elk jaar twee jongen geboren. Deze

werden op één na allemaal gezoogd en groot gebracht. In 1992 overleed de bok, wat we erg jammer vonden want die was intussen hand tam geworden. We hebben een andere bok gekocht en in 1993 werd er één kalf geboren die pik zwart was. Echter waar normaal bij ree-kalveren witte stippen te zien zijn, waren ze bij dit bokje bruin en verdwenen na ± 6 tot 8 weken waar-na hij helemaal zwart was.

Foto: D. Wolsink

In 1994 en 1995 werden er weer twee kalveren geboren, deze waren weer gewoon bruin. In 1995 heb ik alles verkocht omdat ik wegens mijn werk niet genoeg tijd meer had, maar kan dus wel bevestigen dat zwarte reeën zwart worden geboren.

Voor iemand die hier meer over zou willen weten, kunt u mij 's avonds bellen onder telefoonnummer 0314-631719.

Valwild en de Wegenwacht

-P.H. Schneider-

Eind vorig jaar heb ik sedert het bestaan van de zweethondenlijst een tweede enquête gehouden onder de deelnemers. Twee zaken hieruit sprongen na afloop in het oog, namelijk dat het succes en de bekendheid van deze lijst inmiddels sterk was gestegen, want het totaal van de binnen gebrachte hoeveelheid grofwild was verdubbeld en bedroeg ruim 700 stuks. Een tweede punt dat opviel uit deze enquête was dat er met name op de Veluwe nogal wat nazoeken werden verricht onder aangerezen grofwild, dat gekwetst in de dekking was ontkomen. Dat bracht mij op de gedachte contact op te nemen met de ANWB/Wegenwacht om te zien in hoeverre het mogelijk was, dat ik met de bestaande lijst van deelnemers hier een positieve bijdrage aan kon leveren. Het gaat tenslotte om vrij grote hoeveelheden grofwild, die jaarlijks worden aangerezen in het verkeer, alleen al zo'n 6000 reeën sneuvelen op de weg of door verdrinking. Bijna niemand staat daar zo op het eerste gezicht bij stil, maar het is wel bijna de helft van het jaarlijks gerealiseerde afschot! En met de nog immer stijgende groei van de stand van zowel reeën, herten als wilde zwijnen alsmede de toenemende verkeersdrukten worden dat er jaarlijks alleen maar meer.

Na een aantal gesprekken met de directie van de Wegenwacht heeft dat uiteindelijk geresulteerd in het feit, dat onze zweethondenlijst nu hangt op de vier bestaande landelijke meldpunten van de ANWB/Wegenwacht. Als ergens in Nederland door een Wegenwachter een aanrijding met (grofwild) wordt geconstateerd, waarbij het vermoeden is gerezen dat het wild gewond in de dekking is verdwenen, dan meldt hij dit aan één van de vier centrale meldposten. Daar wordt gebeld naar de dichtstbijzijnde deelnemer op de zweethondenlijst met het verzoek om te komen voor de nazoek.

Ongetwijfeld zal deze samenwerking nog even van de grond moeten komen, maar als het gaat werken, zou dit een enorme besparing van dierenleed met zich mee kunnen brengen. Het gewonde dier wordt nu immers snel gevonden en kan dan indien nodig uit zijn lijden worden verlost. Om het goed te laten lopen zijn enkele afspraken van belang.

Nazoek na melding ANWB Wegenwacht

- Vraag aan de meldkamer de nauwkeurige locatie van de aanrijding. Vraag ook het telefoonnummer van de meldkamer, opdat u na afloop het resultaat kunt doorbellen,
- Zeg dat men nabij de plek van de aanrijding niet moet gaan zoeken. Dit om de sporen voor de hond intact te laten,
- Neem onmiddellijk contact op met de WBE waarbinnen de aanrijding heeft plaatsgevonden. U bent anders misschien niet gerechtigd om ter plekke nazoek te doen. Neem een grofwildjager van die WBE mee om een eventueel vangschot te plaatsen,
- Verzorg het gevonden wild.

Algemeen

Als u op het moment van de melding niet kunt, zorg dan zelf voor een vervanger. Neem eventueel contact op met de opsteller van de lijst, de heer P.H. Schneider te Ulvenhout, tel: 076-5612293

Probeer na de melding van de ANWB zo snel mogelijk ter plekke te zijn. Ten overvloede hebben we bovenstaande instructie aan alle zweethondenleiders ook nog schriftelijk doen toekomen.

Verder zou ik alle grofwildjagers willen adviseren ook de Rijkspolitie in het gebied waar hun veld zich bevindt te attenderen op het bestaan van de zweethondenlijst. Zo blijven zij op de hoogte van het valwild in het veld en gaat in een aantal gevallen ook het wildbraad niet verloren. Intussen ben ik de afgelopen tijd al herhaalde malen door diverse politiekorpsen gebeld; de Nederlandse Jager blijkt ook daar te worden gelezen. In ieder geval heeft de jagerij en de Vereniging Het Reewild met dit

Wegenwacht- en politiegebeuren weer een sterke troefkaart wat dit wildbeheer betreft in handen gekregen. Het was dan ook prettig te vernemen van de heer Nouwen, directeur ANWB, tijdens zijn openingspeech op de Game Fair van 30 mei j.l. dat hij melding maakte van de samenwerking, die tot stand is gekomen tussen onze zweethondenorganisatie en de

Wegenwacht.

Na de uitgifte van de zweethondenlijst in 1997 heeft zich bij mij het zweethondenstation 'Rivierenland' gemeld, p/a Van Haapstraat 45, 6525 CA Nijmegen. Tel: 024-3226114/06-53929976.

Op dit station staan een aantal goed geoefende zweethonden voor nazoeek in geheel Nederland ter beschikking! Dit zweethondenstation biedt u het volgende in geval de bij u in de buurt zijnde hondman verstek moet laten gaan.

- Een 24-uurs telefoonbewaking en antwoordservice voor nazoeekvragen;
- Een opleidingsmogelijkheid op vier verschillende locaties voor zweethonden en hun voorjagers;
- Een oefenmogelijkheid voor zweethonden en voorjagers om op peil te blijven;
- Gereedheid tot het uitvoeren van nazoeeken in geheel Nederland. Deze nazoeeken worden in principe uitgevoerd in aanwezigheid van een reservehond en reservevoorjager.

Noteer in uw eigen belang bovenstaand adres op uw zweethonden kaartje!

Vanaf nu zit u, waar u zich ook bevindt in Nederland, nooit meer zonder hond voor een eventuele nazoeek!

Valwild

Om valwild in uw veld zoveel mogelijk te voorkomen zijn er tegenwoordig diverse mogelijkheden zoals:

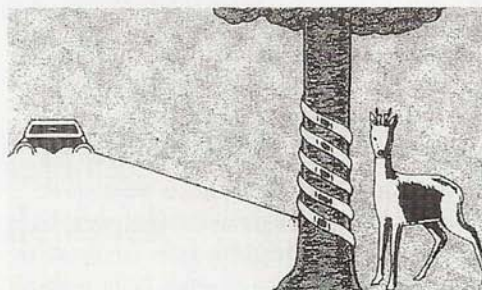
Borden

Allereerst het laten plaatsen van waarschuwingborden, hoe groter, hoe beter dat ze opvallen. Anders is het effect zeer gering (Rijkswaterstaat)

Wildspiegels

Deze zijn in diverse uitvoeringen en prijzen verkrijgbaar en zijn alleen effectief in de schemering en 's nachts. Het Nederlandse model wordt geleverd door: Van der Ree, Dorpsstraat 19, 4185 NA Est. Tel: 0345-569746

Het Oostenrijkse model wordt geleverd door: Swarovski. Voor Nederland: Viamark BV, W. Schoutenstraat 1, 7825 VV Emmen. Tel: 0591-677177.

Rasters

In feite zijn rasters aan weerszijden van de weg de beste bescherming voor het wild. Maar ook hier kleven nadelen aan. Ten eerste zeer kostbaar en ten tweede landschappelijk niet fraai en er vindt voor de noodzakelijke bloedverversing geen uitwisseling plaats, mits er wildviaducten zijn.

Duftzaun

Sedert een aantal jaren is er een nieuw middel ontwikkeld dat 24-uur per dag effectief is, namelijk Duftzaun van de Duitse firma Hagapur-Landsberg. Het is een schuim dat op regelmatige afstanden van de weg bijvoorbeeld op de vangrail, wordt aangebracht. Het bevat

lucht van mens, beer, wolf en lynx in één bouquet. Het grondprincipe is een Nederlandse uitvinding, evenals trouwens die van de wildspiegels. Daar waar Duftzaun werd toegepast, is het resultaat denderend en in doorsnee liep het aantal ongevallen op de weg met 70% terug. En op sommige plaatsen zelfs met 100%. Het middel is verkrijgbaar bij: Eduard Kettner, 50602 Keulen (Duitsland). Tel: 0049-22159654 (nultarief bandopname: 0049-1305965)

Elektronische signalering

Op een aantal plaatsen op de Veluwe worden momenteel proeven genomen met een elektronische signalering van overstekend grofwild daar waar ongeveer 10 edelherten, 100 wilde zwijnen en 100 reeën per jaar worden doodgereden. In werkelijkheid zijn het er meer, omdat vooral reeën gezien hun gewicht gemakkelijk meegenomen kunnen worden. Dit middel werkt evenals Duftzaun ook overdag.

Verder is het goed te weten voor de diverse wildbeheereenheden, dat er een aantal gemeenten in ons land zijn en in het buitenland ook verzekeringsmaatschappijen die bereid zijn bij het plaatsen van de wildwerende middelen een en ander te sponsoren op die plaatsen waar vele aanrijdingen plaatsvinden.

Wildredders

In dit verband is het natuurlijk ook van belang om in de periode van de jonge reekalveren te attenderen op het gebruik van wildredders bij het maaien van grasland of het inscharen van jongvee. Men kan natuurlijk ook voor het maaien met een voorstaande hond aan de lange lijn de kalveren opsporen en met een dot gras verplaatsen. De wildredders worden geleverd door: firma Horst, Schoollaan 190, 9765 AB Paterswolde. Tel: 050-3091676

Tot slot kan ook de reeënjager met zijn wildbeheerplan een belangrijke bijdrage leveren in het verkleinen van de jaarlijkse hoeveelheid valwild. Met name in het voorjaar, wanneer het jonge

spul van vorig jaar een nieuw domicil zoekt, vinden de meeste aanrijdingen en verdrinkingen plaats. 50% van uw afschot dient u te realiseren in de jaarlingen klasse en begin daar zo vroeg

mogelijk mee in het seizoen en vooral ook in die gebieden die wildschade gevoelig zijn, zoals boomkwekerijen en dergelijke. Doe dat zoveel mogelijk op die plaatsen, waar een autoweg uw veld doorkruist. Trek het gesneuvelde valwild niet af van uw toegestane afschot, want anders blijft het dweilen met de kraan open: een uitspraak van één van de bekendste reewildkenners in Europa namelijk Bruno Hespeler.

Ik wens u tot slot een goede jacht op de meest boeiende en fraaiste wildsoort die onze fauna kent.

Foto: Paul Schneider

Voor U gelezen

*In het Midden-Limburgse
streekblad 'De Trompetter'.
(Juni 1997)*

Vereniging Het Reewild voert actie in regio.

De Stichting Reeënopvang Nederland verspreidde dit voorjaar op grote schaal posters om de mensen ervoor te waarschuwen gevonden reekalveren niet aan te raken en niet mee te nemen.

De heer H. Stassen, secretaris van de Vereniging Het Reewild, Regio Limburg en secretaris van een wilbbeheerseenheid ontving een stapel posters en ging aan de slag. De plaatselijke pers was geïnteresseerd en vroeg om een interview: Stassen vertelde: "Het is toe-

vallig dat er afgelopen week een reekalfje door mensen is meegenomen net nu we dit voorjaar begonnen zijn met een opvangcentrum voor Limburg.

De poster wordt verspreid op diverse plaatsen zoals bibliotheken, verenigingslokaliteiten, politiebureaus, restaurants etc, om de mensen te attenderen op het feit dat een reekalf zelden verlaten is; de moedergeit is in de buurt. De eerste weken zijn voor het reekalf erg moeilijk, het blijft stil liggen en wordt regelmatig gezoogd. Juist in die tijd worden de kalveren vaak als 'verloren schaaap' aangemeld of meegenomen."

In Limburg is een opvangcentrum voor reekalveren gevestigd in Posterholt. De Heer Geurkink leidt de opvang en stond eveneens de journalist te woord: "Er worden hier tevens gewonde reeën gebracht, die nadat ze weer zijn opgeknapt, terug het bos in kunnen. De bedoeling is dat de gevonden reekalfjes zoveel mogelijk in een natuurlijke omgeving opgevangen worden. De verzorging is de eerste weken zeer intensief, ze moeten zo'n zes keer per dag gevoed worden met speciaal ontwikkelde voeding. Daarna kunnen ze vrij rondlopen en verdwijnen uiteindelijk vanzelf in het aangrenzende bos terug naar hun soortgenoten".

De journalist kreeg nog meer informatie over het reewildbeheer in de regio en uiteindelijk verscheen een goed artikel in de streekkrant over de activiteiten van de Vereniging Het Reewild in Limburg. Zelfs de lokale TV was geïnteresseerd en ook daar vertelde Stassen gedurende een kort interview over het reewild. Uit de vele reacties op beide interviews kunnen wij concluderen dat er onder de mensen grote behoefte bestaat aan dit soort voorlichting.

Foto: Sip de Vries

Aktiviteitenkalender

Regio Limburg

In deze regio wordt in januari 1998 door de Vereniging Het Reewild voor de vierde maal de cursus Reewildbeheer georganiseerd. Deze zal worden gegeven door Prof Dr J.L. van Haften en enige reewildjagers uit de Regio. De cursus behandelt de biologie, het beheer en bejaging van het reewild met aandacht voor ballistiek, aanspreken van reewild, bepaling van de ouderdom van het geschoten stuk, schottekens, nazoek en ontweiden. De cursus-avonden worden eenmaal in de veertien dagen gehouden op een nader te bepalen locatie in Midden-Limburg of Oost-Brabant. Er worden ongeveer 10 cursusavonden gegeven, welke worden afgesloten door een praktijkdag waar het draagkrachtmodel van Jan van Haften in de praktijk wordt getoetst in een reewildbiotoop en een multiple-choice quiz. Diegenen die de test halen worden beloond met een certificaat en een insigne. De kosten bedraagt f 300.— voor leden van de Vereniging Het Reewild en f 350.— voor niet-leden (incl. lidmaatschap Vereniging Het Reewild). Opgave aan het secretariaat van de Regio Limburg: dhr. H. Stassen, Tungelersdorpstraat 107, 6005 RH Tungelroy. Tel: 0495-561549.

Regio Limburg

organiseert op vrijdag 30 januari 1998 haar Algemene Ledenvergadering in Café-Restaurant 'De Postkoets' te Horn. Aanvang 20.00 uur. Op deze avond zal tevens een lezing worden gehouden over nazoek en schottekens. Tevens organiseert deze regio op vrijdag 20 maart 1998 haar jaarlijkse Reewildbeheertentoonstelling in Hotel-Restaurant 'De Troost' te Heibloem. De leden ontvangen nog nader bericht betreffende deze evenementen.

Regio Overijssel

organiseert op 7 en 8 februari 1998 haar jaarlijkse Regionale Reewildbeheertentoonstelling in Café-restaurant "De Haverkamp", Stationsweg 28 te Markelo.
za. 10.00 - 18.00 uur
zo. 10.00 - 17.00 uur
Op zaterdag 8 februari 1998 om 14.00 uur vindt tevens de Jaarvergadering plaats.

Foto: Joke Hendriks

Jaarvergadering Vereniging Het Reewild

Op 18 april 1998 zal de Jaarvergadering van de Vereniging Het Reewild in Hotel Bakker te Vorden plaats vinden. Nadere gegevens volgen.

Regio West- en Midden-Brabant

organiseert op 25 en 26 april 1998 haar jaarlijkse Reewildbeheertentoonstelling in Hotel 'Bellevue' Dorpsstraat 27 te Chaam. De opening is op zaterdag 25 april 1998 om 20.00 uur en zondag geopend van 12.00 - 17.00 uur. Deze tentoonstelling draagt het motto 'Reeënjacht als onderdeel van het reewildpopulatie beheer'. Er zullen die dag een groot aantal stands aanwezig zijn met aantrekkelijke aanbiedingen. De toegang is gratis.

Nieuws van onze ledenservice

-J.E. van Herp-Bruynius-

Ledenwerfaktie

De ledenwerfaktie mag toch wel als geslaagd worden genoemd. In de afgelopen periode van april t/m oktober werden er 81 nieuwe leden ingeschreven. Inmiddels heeft ieder die aan deze aktie zijn bijdrage heeft verleend zijn keuze-cadeau ontvangen en konden we diverse leden verblijden met het Jachtmes. Het Bestuur van de Vereniging dankt allen die aan deze aktie zo spontaan hebben meegewerkt.

Contributie 1998

Capreolus is dit keer vergezeld met de acceptgirokaart voor de contributie 1998. In de Jaarvergadering van 19 april 1997 werd een contributieverhoging aangenomen. De contributie voor het jaar 1998 is gesteld op f 50.—.

Voor het verwerken van de financiële administratie zou het uitermate plezierig zijn als ieder lid zijn contributie op tijd overmaakt. Het bespaart ons heel veel tijd en aanzienlijke kosten. Wij hopen op uw medewerking.

Verhuisd?

Het komt helaas nogal eens voor dat leden zijn verhuisd en dit zijn vergeten door te geven aan onze

Ledenadministratie. In de eerste instantie ontdekken wij dit door terug zending van de poststukken. Er wordt getracht het nieuwe adres te achterhalen, doch dit lukt niet meer in verband met de wet op de privatisering. Vergeet daarom niet tijdig uw adreswijziging aan ons door te geven. Het adres luidt: Ledenservice & Administratie Vereniging Het Reewild, Antwoordnummer 3268, 3800 ZA Leusden.

Telefoonnummer Ledenservice

In juli 1997 werd het privé-nummer van Joke van Herp een 'Reewildlijn' met antwoordapparaat en tevens fax. Tijdens kantooruren kunt u dit nummer bellen (033-4942032). Het komt echter voor dat er niemand aanwezig is, spreek dan uw naam en

Foto: Joke Hendriks

telefoonnummer in op het bandje, u wordt zo spoedig mogelijk terug gebeld.

Gevraagd:

Wie kan mij helpen aan alle nummers van Capreolus uitgegeven in de jaren '93, '94 en '95.

Verzoeken contact op te nemen met Joke Hendriks, Binnenweg 43b. 6955 AW Ellecom, tel.: 0313-420074.

Krelschot

-P.H. Schneider-

Een reebok bijgenaamd 'de bult' was vorig jaar al gesignaleerd, maar was bijzonder heijmelijk en had waarschijnlijk door zijn verwonding maar een beperkte actieradius. Het was op zich al een wonder dat hij het diepe krelschot had overleefd; vermoedelijk het schot uit een kaliber 22. De betreffende stroper moet waarschijnlijk 's nachts bij zijn werkzaamheden zijn gestoord of de afstand verkeerd hebben ingeschat, maar zeker is dat het ree geruime tijd met deze verwonding moet hebben gelegen en was in eerste instantie niet bij machte op te staan. Een orthopedisch chirurg én jager die de door mij uitgekookte rug in de oorspronkelijke stand heeft geprepareerd, was van mening dat het kromtrekken van de wervelkolom was ontstaan door spierspanning en de beschadiging van de wervelboog en het doornuitsteeksel van de wervel Th6.

Toch is de natuur sterk, getuige het feit dat deze bok de laatste strenge winter overleefde. Zijn conditie was in het voorjaar minimaal. 's Avonds, wanneer hij met soortgenoten op lavei was, ging hij telkens liggen. Begin mei werd hij door zijn gehoest bij toeval ontdekt door een politie-ambtenaar én lid van het groene

gilde, die was getipt dat er bosplantsoen werd gestolen. De bok had op dat moment niet eens meer de kracht om overeind te komen, want bij het ontweiden bleek een grote hoeveelheid keelhorzels zijn luchtwegen praktisch geheel te hebben verstopt.

Bovendien hadden soortgenoten hem stootverwondingen aan zijn spiegel toegebracht. Aan de hand van de gebitsslijtage was deze bok tenminste 5 jaar oud en het ontweid gewicht bedroeg slechts 10 kg. Hij had de kracht niet meer gehad om zijn gewei te vegen; de bast was volledig ingedroogd. Als zweethondengeleider hoor en zie ik op het gebied van de nazoek in de praktijk het nodige.

Moraal van dit verhaal is dan ook dat veel jagers helaas denken dat een krelschot maar een 'streepje' over de rug is, en dat het dier zich hiervan wel herstelt. Iedere jager die

dit overkomt, dient onverwijd met zijn geweer naar de schietbaan te gaan voor een proefschot. Dit laatste dient in feite altijd door iedere jager vóór de opening van de jacht te geschieden. Om ziekschieten van grofwild zoveel mogelijk te voorkomen, is het zaak dat men zich aan een aantal vuistregels houdt en die luiden:

- Maak er een gewoonte van **niet** verder te schieten dan 100 meter;
- Schiet altijd opgelegd of aangestoken en nimmer vrijhandig; wild is namelijk geen schietschijf!
- Het wild dient dwars en geheel vrij te staan;
- Vermijd halsschoten;
- Gebruik een kaliber dat zweet veroorzaakt.

Het schieten van gedreven grofwild is weer een andere zaak, maar ook hier geldt nog meer de stelregel: 'Übung macht den Meister'.

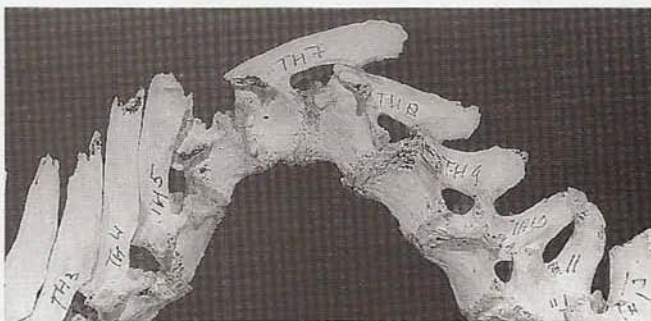

Foto: Theo Litjens